

ROBERTO PIUMINI

ÇALÇENE'DEN ÖYKÜLER

2.
baskı

Resimleyen: Sophie Fatus
Çeviren: Bahar Ulukan

Le storie di Straparlone, Roberto Piumini

© 2011, Edizioni EL S.r.l, Trieste, İtalya

© **Can Sanat Yayınları A.Ş.**, 2021

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-5253-7

1. Basım: 2021

2. Basım: 2000 adet, Nisan 2022

Çeviren: Bahar Ulukan

Resimleyen: Sophie Fatus

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Tuğçe Özdeniz

Son Okuma: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güneş Kozak

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaacılık Rekl. San.

ve Tic. Ltd. Şti.; Sertifika No: 43087; Adres: Maltepe Mah.

Gümüşsuyu Cad. No:16 Topkapı, İstanbul

Çalçene'den Öyküler

ROBERTO PIUMINI

Çeviren: Bahar Ulukan

Resimleyen: Sophie Fatus

ROBERTO PIUMINI

1947 yılında, İtalya'nın kuzeyindeki Edolo şehrinde doğdu. Öğretmenlik, pedagoğluk, oyunculuk yaptı. 1978 yılından itibaren şiirleri, tekerlemeleri, masalları, öyküleri, romanları ve tiyatro oyunları yayımlandı. Korolar için çok sayıda şarkı sözü yazdı. Yetişkinler için radyo oyunları, öyküler, şiirler ve romanlar kaleme aldı, şiir çevirileri yaptı. Kitapları yurt dışında büyük ilgi gördü ve çeşitli dillere çevrildi.

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTAPLARI:

Ayıcık Bobbo ile Dostları • Binbir At Masalı • Bobbo Macera Peşinde • Bobbo, Ne Yapıyorsun? • Bobbo, Nereye Gidiyorsun? • Değirmenler Vadisi • Güzelim Öyküler • Yeşil Aslan

İçindekiler

Çalçene'den Öyküler.....	7
Çamaşır Hırsızı	11
Üveyik ile Güvercin.....	16
Düğmeler	21
Tembel Köylü.....	24
Midas'ın Sırrı.....	28
Bir, İki, Üç'ün Öyküsü (Uyarlanmış Geleneksel Masal)	32
Acı Bitki.....	36
Kral ve Köylü.....	42
Kanarya Prens	47
Guguktaki İkili	56
Mo'nun Balıkları	60
Karışık Meyveler	64
Ağaçların Yardımı	68
Farenin Gölgesi	72
Kral Maksim	76
Maymunun Elleri.....	80

Sihirbaz CanCino.....	84
Aslan ve Günbatımı	88
Anfero'nun Heykelleri.....	91
Ulises'in Rotası.....	94
Uans Mor'un Yürüyüşü	97
Küçük Kuş	100
Doğrucu Prens	104
Denizdeki Yıldız.....	108
Susku.....	111
İki Ev.....	114

Çalçene'den Öyküler

Yazıların elle yazıldığı zamanlarda, hüznü öyküler kaleme alan bir yazar yaşardı. Öyküleri çok güzeldi ama öylesine hüznüydüler ki hiçbir yayımcı onları basmak istemezdi. Matbaadaki baskı makinelerinin ağlamaya başlayıp paslanmasından korkarlardı.

Aslında Çalçene –yazarın adı buydu– neşeli öyküler yazmayı da denemişti ama ne oluyorsa oluyor, hayal ettiği soytarılar sonunda hep gözyaşlarına boğuluyor, şarlatanlar kamburları çıkana dek çalışıyor, akrobatlar hep eşlerini kaybediyordu.

Artık ne yapacağını bilemeyen Çalçene bir daha yaz-

mamaya karar verdi ve mezarlık bekçisi olarak iş aramaya koyuldu.

Günün birinde, bir editörden telefon geldi:

“Çalçene, benim acilen bir öyküye ihtiyacım var. Eğlenceli olursa iyi olur.”

“Son bir kez daha deneyeceğim,” diye düşündü yazar ve rengârenk, müzikli, güzelliklerle dolu bir bayram öyküsü yazmaya koyuldu. Ama işte müzikler yine hemen hüzünlenivermiş, güzellikler çirkinleşmiş ve renkler canlılığını kaybetmişti.

Çalçene, öyküsünün başlangıcını yeniden okuduktan sonra haykırdı:

“Neden böyle oluyor?” Haykırırken yumruğunu masaya öyle bir vurmuştu ki elindeki kalem parçalanmış ve avucunu yaralamıştı. Elinden birkaç damla kan süzüldü ve acıdan zonklayan eli fena halde şişti. Çalçene ağlamaya başladı. Acısı yüzünden kalemi tutamıyordu artık.

“Bu öyküyü bitirmem lazım,” diye düşündü. “Editöre söz verdim...”

Denemeye devam etti ama yazmaya çalışırken eli çok acıyordu.

“Sol elimle yazayım en iyisi,” diye karar verdi. “Biraz çirkin olacak, ama diğer elim iyileşince temize çekeirim.”

Bu defa öyküsünü sol eliyle yazmaya başladı. Yoruçuydu, yazısı çarpık çurpuk ve titrek oluyor, parmakları acıyordu ama yine de devam etti.

Aniden tuhaf bir şeyler olmaya başladı: Daha başında hüznünlere boğulmuş olan bayram öyküsü canlanıp ha-

reketlendi, canlı renklerle, seslerle, müzikle ve neşeyle
doldu.

Çalçene yazdıklarına inanamıyordu: Öyküsünde eğ-
lenceli karakterler, komik olaylar, zıpır espriler vardı
artık. O çarpık çurpuk yazısıyla kaleminin ucundan
dökülen her şey rengârenk, eğlenceli ve sevinç doluydu.
Tıpkı bir nisan çayırı gibi.

Çalçene keyif ve mutlulukla editörü arayıp ona öykü-
yü okudu ama karşısındakinin gülebilmesi için okurken
sık sık durması gerekti.

“Bana bunun gibi on öykü daha yazarsan zengin
olursun dostum!” dedi editör sonunda. “Hemen yolla bu
öyküyü!”

“Düzgün bir yazıyla temize çeker çekmez yolluyorum,” diye söz verdi Çalçene.

Ama iki gün sonra, artık şışı inmiş ve acısı dinmiş sağ eliyle öyküyü temize çekmeye başladığında bir de gördü ki, tıpkı önceki tüm öyküleri gibi bu da hüzünlü, melankolik ve acı dolu bir öyküye dönüşmüştü yine.

Çalçene şaşkınlık ve kederle bakakaldı.

Sonra birdenbire bizim çoktan anladığımız gerçeği o da fark ediverdi: Sağ eliyle yazdığı öyküler hüzünlü, sol eliyle yazdıklarıysa neşeli oluyordu.

Çalçene o günden sonra nasıl yazacağını anladı: Öykülerini biraz sağ eliyle biraz da sol eliyle yazıyordu artık, tıpkı yemeğinin şekerini ve tuzunu ayarlayan titiz bir aşçı gibi. Ve yazdığı öyküler çok beğenildi. Çünkü ne fazla tatlı ne de fazla acı, hepsi kararındaydı, tıpkı hayat gibi.

Çamaşır Hırsızı

Günümüzden altı yüz yıl önce bir öğle vakti, altı kadın çamaşır yıkamak için köyün hemen dışındaki ağaçların altında, bir çamaşır leğenin etrafında toplandılar. Çamaşır ları sabunlayıp çitiler, yıkayıp durular, sıkıp suyunu süzerken bir yandan da neşeyle konuşuyorlardı.

“Benim gömleğim nereye gitti?” diye sordu birden aralarından biri.

Aradı taradı ama bulamadı, en küçük oğlunun gömleği ortadan kaybolmuştu.

“Az önce yıkamıştım!” dedi. “Belki yanlışlıkla aranızdan biri aldı...”

Kadınlar çamaşırlarının arasına baktılar ama gömlek ortalarda yoktu.

Bu çok tuhaf bir durumdu.

Ertesi gün kadınlar yine çamaşır yıkarken aralarından biri “Bebeğimin yeleği kayıp. Şuracığa koymuştum...” dedi.

Aradılar taradılar ama yelek hiçbir yerde yoktu.

Bu gerçekten çok tuhaftı.

Üçüncü gün başka birinin minik çorapları kayboldu.

“Dinleyin beni,” dedi aralarından en yaşlısı, kollarının altında sepetle eve dönerken. “Çamaşırlar kayboluyor ama neden sadece küçük olanlar? Nasıl oluyor bu? Hırsız aramızdan biri değil. Ne olduğunu bulmamız lazım. Yarın sabah her zamanki gibi çamaşır yıkamaya buraya gelelim ama birimiz çalıların arasına saklanıp çevreyi gözetlesin, sonra da bize gördüklerini anlatsın.”

Ertesi gün beş kadın yıkayıp çitiler, durulayıp sıkarken aralarından biri gizlenip dikkatle izlemeye koyuldu.

İşte! Tüm kadınlar başlarını suya eğmişken çamaşır teknesinin kenarına serilmiş yeşil bir atlet birden hızla yukarı tırmanıp meşenin yaprakları arasında kaybolmuştu.

Kadın gördüklerini diğerlerine anlatınca başladılar tartışmaya.

“Ağaçta bir hırsız var.”

“Belki bir, belki de iki hırsız...”

“Ama neden sadece küçük çamaşırları çalıyor?”

“Belki de hırsız bir çocuktur!”

“Bir plan yapmalıyız,” diye önerdi aralarından en yaşlısı.

Bir plan yaptılar ve ertesi gün çamaşır teknesinin başına döndüler. Aralarından biri, nakışlı güzelim bir atleti yıkayıp teknenin kenarına astı. Sonra hepsi başlarını eğip çamaşır yıkıyormuş gibi yapmaya başladılar.

İşte! Yukarıdan, ucunda kanca olan bir ip aşağıya sallanmış, atleti tutup yukarıya çekmişti. Çamaşır yıkayan kadınlar atletin yansımasını suyun üzerinde görünce hemen atılıp onu ucundan yakaladılar ve kuvvetle aşağıya çektiler.

Yukarıdan bir şey çamaşır teknesinin şap diye içine düşüp sular saçtı. Pardon, bir şey değil, biriydi bu: Homurdanarak üstündeki suları silkeleyen tuhaf giyimli minik bir adam.

Kadınları onu yakalayıp kollarından sımsıkı tuttular ve sorgulamaya koyuldular:

“Kimsin sen?”

“Ben Akçasöz, bitki cücesiyim,” dedi minik adam şaşkınlıkla.

“Neden çamaşırılarımızı çalıyorsun?”

“Tatlısöz’le evlenmek için.”

“Açıklasana biraz.”

“Benim yaşadığım dünyada bir kızla evlenmek istiyorsan ona bir çeyiz hazırlaman gerekir. Ben Tatlısöz’ü seviyorum, o da beni seviyor ama babası evlenmemizi istemiyor. Bize engel olmak için bir hafta içinde tastamam bir çeyiz hazırlamamı istedi. Ama ben zengin değilim,

zaten terzimiz de bu kadar kısa sürede çeyiz hazırlamaz, işte bu yüzden çamaşırlarınızı çalıyordum...”

Kadınlar onu dinledikten sonra kendi aralarında alçak sesle konuştular. Sonra aralarından en yaşlısı şöyle dedi:

“Akçasöz biz bir karar verdik. Aldıklarınızı bize geri ver ve yarın tam öğleden sonra burada bizimle buluş.”

Minik adam çamaşırları kadınlara geri verip ortadan kayboldu.

Ertesi sabah çamaşır teknesinin başına uğrayan olmadı. Tam öğlen olduğunda, Akçasöz meşe yapraklarının arasından eğilip bakınca altı kadının geldiğini gördü. Her birinin elinde küçük bir giysi vardı: Çocuğa değil, minik bir kadına göre giysilerdi bunlar: atletler, bluzlar, etekler. Hepsi de süslü ve nakışlı, hoş ve zarifti.

Kadınlar giysileri çamaşır teknesinin kenarına yerleştirip gittiler.

O günün hemen ardından, Akçasöz ile Tatlısöz yaşlı huysuz babanın huzurunda mutlulukla evlendiler.

Çamaşır teknesinin başındaki kadınlar da sanki düğüne davet edilmişler gibi, o gün her zamankinden daha neşeli yıkadılar amaşırılarını.

ROBERTO PIUMINI

ÇALÇENE'DEN ÖYKÜLER

"Yazıların elle yazıldığı zamanlarda, hüzünlü öyküler kaleme alan bir yazar yaşardı. Öyküleri çok güzeldi, ama öylesine hüzünlüydüler ki hiçbir yayımcı onları basmak istemezdi. Matbaadaki baskı makinelerinin ağlamaya başlayıp paslanmasından korkarlardı."

Bu kitaba adını veren öykü işte böyle başlıyor. Ama bahse gireriz ki öyküler artık hüzünlü olmayacak, basılacaklar. Baskı makineleri gülecek, paslanmayacaklar. Hatta çocuklar da bu kitabın sayfalarını çevirdikçe gülecek, kahkahalar atacaklar.

Gülmek ve okumak tüm pası söker atar.
Bunu hiç unutma.

öykü

YAŞ 9 10 11 +

cancocuk.com

ISBN: 978-975-07-5253-7

9 789750 752537